

(6) לפי כו. (5) (מט: ד"ה קמ"ג)

הגהות הב"ח (6) נ"ב סיפא לגליה ארישא כו' וכן בסמוך: (5) גם לא לרובא דאע"ב דאמר ק"י:

הדר פרק ששי עירובין

ע.

עין משפט
גרי מצוה

ליגור. דאי מבטלי אינהו ליחד אהו למימר נמי יחד מבטלי לשנים: ואין נוטלין רשות למא לי. הא תנא ליה היו שנים אופסין זה על זה: לא לריבא. משנה ימירה לאשמועינן דאפי' אמרו ליה קמאי קני על מנת להקנות והדר איהו ובעיל להבניה לא משתרי האי כהנה דמהו

ליגור דילמא אתי לבטולי להו קמ"ל: ואין נוטלין רשות: למה לי לא צריכא יאף על גב דאמרי ליה קני על מנת להקנות בעא מיניה אב"י מרבה חמשה ששרויין בחצר אחת ושבה אחד מהן ולא עירב כשהוא מבטל רשותו צריך לבטל לכל אחד ואחד או לא א"ל א"ל צריך לבטל לכל אחד ואחד איתביה: יאחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב שנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו או לאחד שלא עירב אבל לא אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו ואין שנים שקתו מידת רישא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב ה"ד אי דליכא אחרניא בהדיה בהדי מאן עירב אלא פשיטא דאיכא אחרניא בהדיה וקתני לאחד שעירב ורבה הכא במאי עסקינן דהוה וזית אי דהוה ומית אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואי דהוה וזית אמאי לא אלא פשיטא דאיתיה ומדיסיפא איתיה רישא נמי איתיה מדית איריא הא כדאיתא והא כדאיתא תדע דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו ואין אחד לא ואב"י אמר מאי לב' לאחד מב' אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב קשיא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב לאב"י דאיתיה קמ"ל דאין צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד לרבה דהוה וזית ולא גזור וימנין דאיתיה ושנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב פשיטא מהו דתימא כיון דלא עירב ליקנסיה קמ"ל וב' שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לרבה תנא סיפא לגלויי (6) רישא לאב"י ב' שלא עירבו איצטריכא ליה סו"א קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא הני מילי היכא דמוקצתן עירבו ומוקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסיהו כדי שלא תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב לאב"י תנא סיפא לגלויי רישא לרבה אידי דתנא רישא תנא נמי סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הא תו למה לי לא צריכא דבטיל ליה חד מינייהו לחבריה מהו דתימא לשתרי ליה קמ"ל כיון דבעידנא דבטיל לא הוו ליה שריותא בהא חצר לא ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הא תו למה לי (5) לא צריכא דאמרי קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב נחמן וירש מהו שיבטל רשות היכא

בעא מיניה אב"י מרבה כו'. לא שמיע ליה כרימא דלעיל דקוף פ"ב (דף סו): כשהוא מבטל רשותו אין צריך לבטל לכל אחד ומשמע תמס דפלונתא היא דר"א ורבנן וההוא כרימא כרי"א ואין לומר דלרבנן מיבעיא ליה ופשט ליה דלרצן לבטל דאם כן מאי פריך מכרימא דבסמוך:

הכא במאי עסקינן דהוה וזית. פירש רש"י דעל כרחק דרבה כשיירא שנתמה צדקעה והקופוה חצר ונטו זה איש אהלו מוקי לה דכי מת אין לירשוי שם כלום דאי נחצר ממס איכא יורשין ויפון דאלו הוה אבוהון קיים הוה אסר אינהו נמי אסרי וזמנס דמק דאין היורש אסר אלא א"כ הולך לדור שם דלעיל כ"ט מי שהוליאוהו (דף מו.) פסקינן כר"ש דמקן לקמן פרק כילד משתמפין (דף סו.) ר"ש אומר אפי' הניח את ביתו והולך לשנות אלא כמו באותה העיר אינו אסר שכנר הסיה מלבו ומיהו אי צנו לאוקומי כר"מ דאמר כשהלך לשנות בעיר אחרת א' נכרי ואחד ישראל אסר וקאמרין נמי לקמן בפירקין (דף פב:) בית התנן וזית הבקר וזית העצים וזית האלוזות הרי זה אסר עליו צריך לאוקומי כשיירא שנתמה צדקעה א"כ כגון שזה עגמו שעירב הוא יורש: יורש מהו שיבטל. בשלל עירב האב מיירי כדפי' בקונט' דאם עירב הא מני לקמן (עמוד ב') א' מניי חצר שמת והניח רשותו לאחד מן הבקר משתכחה אינו אסר ואיירי כגון שגל היורש לדור שם בשנת דאם לא כן לא צני ביטול דהוי כמו בית התנן וזית הבקר דלא אסר כדאמר רבי יהודה לקמן בפירקין (עב:) דאינו אסר אלא מקום דירה ור"ש דפסיק פה מן שהוליאוהו (לעיל מו.) כוונתה קאמר דאפילו הן לשנות אלא כמו באותה העיר אינו אסר ומיהו אם היה היורש דר באותה חצר שמת היה אסר להם בית אצו כשירש בשנת אע"פ שלא צל לדור שם אפילו עירב עם חבירו עברט שנת אפילו הכי צני ביטול ולא מהני עירובן לגבי אותה חצר שירש כשנת

לגור דלמא אתי לבטולי להו קמ"ל: ואין נוטלין רשות: למה לי לא צריכא יאף על גב דאמרי ליה קני על מנת להקנות בעא מיניה אב"י מרבה חמשה ששרויין בחצר אחת ושבה אחד מהן ולא עירב כשהוא מבטל רשותו צריך לבטל לכל אחד ואחד או לא א"ל א"ל צריך לבטל לכל אחד ואחד איתביה: יאחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב שנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו או לאחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו ואין שנים שקתו מידת רישא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב ה"ד אי דליכא אחרניא בהדיה בהדי מאן עירב אלא פשיטא דאיכא אחרניא בהדיה וקתני לאחד שעירב ורבה הכא במאי עסקינן דהוה וזית אי דהוה ומית אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואי דהוה וזית אמאי לא אלא פשיטא דאיתיה ומדיסיפא איתיה רישא נמי איתיה מדית איריא הא כדאיתא והא כדאיתא תדע דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו ואין אחד לא ואב"י אמר מאי לב' לאחד מב' אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב קשיא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב לאב"י דאיתיה קמ"ל דאין צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד לרבה דהוה וזית ולא גזור וימנין דאיתיה ושנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב פשיטא מהו דתימא כיון דלא עירב ליקנסיה קמ"ל וב' שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לרבה תנא סיפא לגלויי (6) רישא לאב"י ב' שלא עירבו איצטריכא ליה סו"א קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא הני מילי היכא דמוקצתן עירבו ומוקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסיהו כדי שלא תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב לאב"י תנא סיפא לגלויי רישא לרבה אידי דתנא רישא תנא נמי סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הא תו למה לי לא צריכא דבטיל ליה חד מינייהו לחבריה מהו דתימא לשתרי ליה קמ"ל כיון דבעידנא דבטיל לא הוו ליה שריותא בהא חצר לא ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הא תו למה לי (5) לא צריכא דאמרי קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב נחמן וירש מהו שיבטל רשות היכא

נח א טוסיפא איה ס"ה ספ"ד:
נב ב מ"י פ"ב מהל' פירוש הלכה נ טוסיפא ס"ה ספ"ד:
ג ג מ"י ס"ה ספ"ד:
טוסיפא ס"ה ספ"ד:

רבינו הגנאל

והא מיפריש הכי (א) בחי'ננה. דתיא ואין שנים שעירבו נותנין רשות לשנים שלא עירבו, והדר חד מינייהו ובטל ליה לחבריה. מהו דתימא נישתרי ליה. קמ"ל. [ראין שנים שלא עירבו נותנים שריותא לשנים שלא עירבו, ואע"ג דאמרי להו קני על מנת להקנות, בעא מיניה אב"י מרבה חמשה ששרויין בחצר אחת ושבה אחד מהם ולא עירב כשהוא מבטל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד אי לא, אלא א"ל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד, איתביה: אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב, הרי דכו, אי ליכא אחרני בהדי מין מערב, דקתני לאחד שעירב, אלא פשיטא דאיכא אחרניא בעירב בהדיה ובתרי הכי ואקשין אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב, אי איהו דעירב בהדיה (מתי?) ודישתיא ליכא אחרניא בהדי אסאי לא, אלא פשיטא דאיתיה ואסר עליה, ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה, ודחי (רבא) [רבא] מדי איריא סיפא איתיה רישא ליתיה, תדע דבעינן לכל חד וחד, דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו (מאי לאן) שנים פשיטא בעינן ביטול רשות לכל אחד ואחד, ודחי אב"י מאי לשנים דקתני אחד (לשנים) (משנים), ואקשין אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב דמשמע דאיכא אחרניא בהדיה ואפי' הכי בחד סני ליה, אלא מדלא קתני הכי אלא קתני לשנים שעירבו, לשנים שעירבו פשיטא שמעינן מינה דבעינן ביטול לכל חד וחד, ונדרחא אב"י בקושיא, פי' להא מתניתא פסיקא מיסקה פשיטה היא, בעא מיניה רבא מרב נחמן וירש מהו שיבטל רשות.

6) פ"י כרימא דלעיל קמ"ל דף ט.

לעיל איהו ובעיל להבניה לא משתרי האי כהנה דמהו דתימא כיון דלא עירב ליקנסיה קמ"ל וב' שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לרבה תנא סיפא לגלויי (6) רישא לאב"י ב' שלא עירבו איצטריכא ליה סו"א קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא הני מילי היכא דמוקצתן עירבו ומוקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסיהו כדי שלא תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב לאב"י תנא סיפא לגלויי רישא לרבה אידי דתנא רישא תנא נמי סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הא תו למה לי לא צריכא דבטיל ליה חד מינייהו לחבריה מהו דתימא לשתרי ליה קמ"ל כיון דבעידנא דבטיל לא הוו ליה שריותא בהא חצר לא ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הא תו למה לי (5) לא צריכא דאמרי קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב נחמן וירש מהו שיבטל רשות היכא